

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O alle tings Monark! til hvilken ret at tiene

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O alle tings Monark! til hvilken ret at tiene", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid104983/facsimile.pdf> (tilgået 08. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Derfor vil jeg taalig bie
Efter denne sæde stund,
Men imidlertid min mund
Aldrig skal din ære tie,
Lof og pris dig være sagt
Her og hist af gandske magt.

Nr. 74.

O alle ting Monark! til hvilken ret at tiene
Sig alle Seraphim i ydmighed forene.
Kast af din høye hærlighed
Et næsdig øje paa mig ned.

2. Hvad er al magt imod din Majestæt at regne,
Al hærlighed og glæds skal for din throne blegne,
Vær ikke vred, men hav mig kier,
At jeg tør komme dig saa nær.

3. Du har fuldkommenhed, og derfor ingen lige,
Det ufuldkomne bør dog ikke fra dig vige,
Thi dit fuldkomne Faders sind
Os venlig lokker til dig ind.

4. Kun alle hid til mig, hvad skulde eder skrekke,
Min Majestætes glæds jeg vil med naade dekke,
145 Thi vil jeg ey tilbage staae,
Men med min lof og pris fremgaae.

5. Du est min A og O, begyndelse og ende,
Hælp, at jeg mig til dig, min anfang, ret kand vende,

7, 5: *taalig*: *taalig* *B.*

Nr. 74. *Eti*-*t.*, 5, 1: *est*] er *dt-t.*; *min]* mit *ds-t.*

7, 8: *Hej* fortæ.

Nr. 74. Oversættelse. Monarche aller ding, J. A. Freylinghausen, Schr. s. 228. — 1, 1: til hvilken] til hvem. — 1, 2: *Seraphim*] se til nr. 56, 2, 2. — 1, 3: *af*] fra. — 3, 2: det *ufuldkomne* menneskene. — 4, 1-2: Guds indhydelse, 4, 3-4: menneskets bestyrting om at modtage den. — 5, 1: *A* og *O*] alfa og omega, det første og det sidste bogstav i det græske alfabet, Job. Åb. 1, 8; 21, 6; 22, 13. — 5, 2: *anfang*] begyndelse, opførsel.

Og at jeg i dig endc maa
Alt hvad jeg har at forstaae.

6. Du est det store lys, som intet kand formørke,
Den mindste straal af dig os giver lyst og styrke,
O! at min sieles mørke maa
I dette lys og glands forgnæ!

7. Du kierligheden selv som strømmen dig udgyder,
Og alle englers sind sau u-ophørlig fryder,
Udgdyd dig og, at jeg i mig,
Som kierlighed, kand finde dig.

8. Du est den livets kraft, af hvilken alt oplives,
Som til at tiene dig i nogen maade drives.
O! at ved dette livets liv
Min død maa blive død og stiv.

9. Du est for altig god, ja du est god allene,
O lad mig det om dig og ingen anden mene!
Men gør mig ogsaa sind og mood
Ved din store godhed god.

10. Saa skal alt hvad jeg har din priis og tak fremhære,
Ja! jeg vil ganske selv dig plat opoaret være,
Dit billede du da skal faae
At see i mig sau deylig staae.

11. Dig være priis, som boer høyt over alle throner,
Og aldrig prises nok med alle engle-toner, 146
Jeg synger med af hertens grund,
Til jeg faær selv en engle-mund.

6, 1: est] er Jøs. 8, 1; est] er Jøs.; livets] hænsen E. 8, 3; livets] hænsen E. 8, 1: est
(2 gg.) er (2 gg.) Jøs. 10, 3; skal] skal E. 11, 3: snyrger; stunger E. 11, 4: engle-
mund] Engels-Mund ELL.

5, 8: endc] fuldklare. — 7, 1: kierligheden selvf tiltale til Gud, 1. Joh. 4, 16. — 7, 4:
finde] føle. — 8, 2: som viser tilbage til alt i 1. 1. — 8, 3: høste lys] Gud, der er
livskraften i selve livet. — 9, 1: for altig] frem for alle. — 10, 2: plat] fuldstændig.
— 10, 3: 4: 2. Kor. 3, 18.

2. Om Guds evige Naade-Val og Forskydelse.

Nr. 75.

Mel. Nu vel an, var frisk til Mode,

Milde GUD! mit bierte tager
Sig den fribed ind at see
I dit riges dybe sager,
Lad det med din ville skee,
Send en lidens glands her ned
Af din store kierlighed,
At mit svage troes øye
Skrekkes ey for himlens høje.

2. Aldrig kand jeg noksom skatte
Din forbarmelse, som har
Kundet saadan slutning satte,
Verden, som din stende var,
Det forståmte Adams klovn
Ved din egen kiere Søn,
Ved hans død, at frelse lade
Ud af den fortvilede skade.

3. O en slutning uden ligel!
Kierlighedens fulde kraft,
Ret som hele himmerige
Havde intet andet haft!
Spønnen i Guds eget skiød
Gives hen til dom og død,
Dem fra satans magt at slide,
Som imod vor HEerre stride.

Nr. 75. Ej i 1, 4: *ville* | *ville* J. 6.7. 2, 8: *fortvilede*) *fortvilede* J. 4.

Nr. 75. Oversættelse. Ew'ge Löbe, mein gemüth wäget einen kühnem blick, J. J. Ramsbach, Schr. s. 206. — 1, 3: *i dit riges dybe sager* der menes den evige udvalgelse, som digteren isoler angstelæs ved at fordybe sig i. — 1, 8: *høje* en substantiv; *himlens høje* er udtryk for Guds bøligs opføjethed, Jr. Zion's Børge-Top om himlen, Svane-Sang, XLIX, 1, 2. — 2, 3 (og 3, 1; 8, 1): *slutning* bestyrting. — 2, 5: *klovn* alsgt. — 3, 3-4: *ret som ... haft!* Det var, som om der overhovedet icke andet fandtes i himlen end Guds son; intet andet kom nemlig i betragtning, da det gjaldt vor frelse. — 3, 5: *Joh. 1, 18* (uden enbarne son, som er i faderens skødt).